

La Manén i en Serrat

Vint-i-set i vint anys dedicats a l'ensenyament són realment molts anys. Montserrat Manén i Joan Serrat, professors de l'Institut Salvador Espriu de Salt, a les branques de Ciències Naturals i Física i Química, respectivament, són mestres per vocació i per devoció.

Ella porta a l'institut saltenc nou anys de professió, gairebé des dels seus inicis, i ell un parell d'anys menys. Es varen conèixer en un institut de les rodalies de Barcelona i, des d'aleshores han anat passant la vida d'aquí cap allà, d'institut en institut, fins al seu assentament a la nostra vila.

Asseguren que els ha costat una mica entrar en el món del poble de Salt, i fins i tot ara encara no se senten del tot integrats. «Els nostres fills són més gironins, tan sols el petit està més ambientat aquí. A més, costa descobrir Salt com a poble». De tota manera es mostren molt satisfets de la seva activitat professional a l'institut saltenc. «Aquest institut té la peculiaritat que manté internament dos aspectes diferenciats, el de poble i el de ciutat dormitori, i suposo que això respon a la realitat de la vila». Ells han vist créixer i desenvolupar-se l'institut Salvador Espriu i han viscut les seves diferents etapes. «Quan jo vaig arribar —ens explica Montserrat Manén— el laboratori era molt poca cosa i tot s'ha anat fent i muntant de mica en mica». També l'educació, l'ensenyament i la relació professor-alumne ha variat notablement, segons ens expliquen. «Els alumnes arriben ara d'una manera molt més massificada que abans al batxillerat. A més, vénen molt acostu-

mats a aprendre lúdicament que se'ls doni tot molt fet. Els costa molt memoritzar perquè no hi ha aprenentatge». Per a Joan Serrat, «el paper actual de l'escola és potser posar ordre a l'excés d'informació. Hem de motivar i interessar els alumnes i això es converteix en una lluita constant». També es

dolen del sistema d'ensenyament actual que no permet un coneixement profund professor-alumne, «el grau de relació és cordial i amable però ens coneixem poc».

Segons ens diuen, «malgrat que ara els alumnes són més passius que abans i no tant contestata-

solució, si bé cal conèixer-la. És una eina més, com abans teníem el video o els audiovisuals. És un món encara una mica desconegut per a nosaltres.

Ja per acabar, en Joan i la Montserrat ens plantegen un dubte sobre el futur de l'ensenyament, «la reforma educativa que entrarà

ris, existeix un problema latent que els preocupa l'atur. Saben que no pel fet de fer el BUP tindran més possibilitats de treballar que un altre».

Pel que fa al tema de la informàtica, Joan Serrat es manifesta un xic escèptic. «No crec que sigui la

en funcionament preveu una més gran escolarització i això significa posar el llit molt més baix. Reialment, l'interrogant és on anem els instituts, a ser un entreteniment o a significar una sortida real per als nois i noies?»

Pepa Bouis